

het voorbeeld van het Canadese Sodec) ondersteund kunnen worden. Film-makers, modeontwerpers, platenfirma's, boekhandelaars, striptekenaars of *comedians* zouden zo op een financiële tegemoetkoming kunnen rekenen. Een mooi idee zowaar, maar niet volgens de musicalsector, die zich van het kastje naar de muur gestuurd voelde.

Met alle Canadezen maar niet met den deze, vonden zij. Bij de uitreiking van de Vlaamse Musicalprijzen eind september nodigde initiatiefnemer Guy van Vliet Anciaux uit als eregast voor de uitreiking van volgend jaar. 'Hij mag dan hier op het podium vertellen dat hij er effectief in geslaagd is om via de culturele industrieën hetzelfde effect te bereiken als via de subsidies', aldus Van Vliet.

Niettemin moet het gezegd: Anciaux houdt de vinger aan de pols. Aandelen in de kunst: het is tegenwoordig in. De Amerikaan Chris Kondak bracht in de Gentse Vooruit een performance waarbij met de opbrengst van de ticketverkoop live op de beurs werd gespeeld, kunstliefhebbers konden bij Wim Delvoye obligaties stront kopen. Het was trouwens opmerkelijk hoe enige gefundeerde kritiek op de marketing van kunst in beide gevallen afwezig was. Geld stinkt niet langer, sommige kunst des te meer.

Gelukkig zijn cultuurministers creatiever. 'Ik wil mijn legislatuur zo creatief mogelijk invullen,' zei Anciaux tijdens zijn Canadees werkbezoek, alsof hij plasticine worstjes ging draaien. Na de grootste Belg, de beste Belg en de slimste Belg: de creatiefste Belg. Dat hadden we nog niet gehad. Is het u trouwens ook opgevallen dat veel 'slimste mensen' komieken zijn: Bert Kruismans en Wouter Deprez scoorden hoog bij

meester Eric van Looy (voor wie het vergeten zou zijn: een filmmaker die wellicht ook zelve op de culturele industriepot kan gaan zitten mocht de teeveldiarree hem teveel worden). Een mogelijke verklaring is dat *comedians* nu eenmaal van alle *markten* thuis zijn. Overdag werken ze op een radio- of tv-redactie of staan ze voor de klas. 's Avonds kruipen ze achter de microfoon op café. Geen wonder dat hun kennis-spectrum zich uitstrekt van 'Wat weet u over Agusta?' tot 'Hoe heet het derde kind van prinses Mathilde?' De homo universalis ontstaat niet zelden uit broodnood.

In het kader van een aandeel in de kunst oordeelde ook de VRT dat er meer cultuur op de Vlaamse buis te zien moet zijn. Daartoe werd onder meer een cultuurcel binnen de nieuwsdienst opgericht. Op zich is dit een bijzonder nobel streven, ware het niet dat bij de eerste aanzet reeds de kunst tot kneusje werd herleid. *Leading ladies* van dienst zijn immers Martine Tanghe, een alternatieve vorm van prepensioenregeling, en Greet Op De Beeck, 'overgeplaatst' na haar affaire met een minister. Tot daar aan toe, ik heb vertrouwen in die vrouwen.

Al lijkt de cultuurverslaggeving vooralsnog alsof zoëven in het redactielokaal Trivial Pursuit werd gespeeld. Met als gevolg vijf minuten reportages die weinig meer tot doel hebben dan de algemene kunstkennis van de Vlaming te testen. Kies een bruin kaartje: wie is Vlaanderens vliegende professor? Panamarenko. Wie greep wel Emmanuelle maar naast Nobel? Hugo Claus. Dit gamma wordt aangevuld met triviale feiten, liefst kunstzinnige items met een opmerkelijk kunst-loos gehalte. Zo waren de huwelijksfeesten van het Festival

van Vlaanderen bij voorbaat een schot in de roos. Recensenten zijn in dit alles bedreigde diersoorten, door de media-industrie verdreven naar het bos. Ik herinner mij een meeting enkele jaren geleden waarin werd gesteld dat Studio Brussel 'minder badinerend' behoorde te zijn.

Intussen vindt de culturele meerwaar-dezoeker soelaas bij NED 3. (Dat is tot 2008, want dan draait de Nederlandse overheid de geldkraan dicht voor de openbare omroep NPS). In 'NPS Arena' mag nog eens drie uur doorgeboomd worden over cultuur. Sommigen onder u zullen dit programma wellicht 'badinerend' noemen, maar voor een niet-sportliefhebber is het wilercommentaar dat ook (De vrouw van god-weet-welke Italiaanse eporenner wiens naam eindigt op -i heeft haar kapsel geblondeerd). Zingeving zit altijd *in the eye of the beholder*.

Misschien moet de VRT nieuwsdienst een voorbeeld nemen aan Leo Bassi: bekend tv-figuur in Spanje, circusclown van geboorte, *stand-up comedian*, kortom ook een homo universalis, maar dan wel één die een flinke draai geeft aan de format 'Het leven zoals het is...'. Met zijn Bassibus brengt hij toeschouwers direct naar de nieuwsbron om hen hun eigen ongefilterde mening te laten vormen. Zo viel hij onder meer binnen bij een copieus diner tussen politici. In het voorjaar gaat hij na wat er overgebleven is van de obscure katholieke vereniging Opus Dei. Samen met de kijkers gaat hij seminaries bijwonen en zien welke hooggeplaatsten eraan gelinkt zijn. Wie weet vangen we nog eens een glimp op van Fabiola. U kijkt toch ook?

Liv Laveyne